

# ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΩΝ.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Έν Έλλάδι.... Δρ. ν. 3.—  
Έν τῇ ἀλλοδαπῇ » » 3.50

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ

ΤΙΜΑΤΑΙ

Λεπτῶν..... 15  
261—Γραφεῖον ὁδ. Ἑρμοῦ—261

Ἐν ἐποχῇ, καθ' ἣν γράφονται καὶ ἀπὸ τῆς ἑδρας τοῦ Πανεπιστημίου διδάσκονται μαθήματα, τείνοντα εἰς ἀπομάκρυσιν τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τῶν ἀρχῶν τῆς θρησκευτικῆς συνειδήσεως, καλὸν νομίζομεν νὰ δη-  
μοσιεύσωμεν τί ἐφρόνει ὁ μέγας Ναπολέων περὶ τοῦ Θεοῦ. Ὁ μέγας οὗτος ἀνὴρ ὁμιλῶν ποτὲ μετὰ τῶν συνεξορίστων του ἐν τῇ Ἀγίᾳ Ἐλένῃ ἔλεγε:

«Εἶναι ἀλήθες ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς, μᾶς διατάττει αὐθεντικῶς νὰ πιστεύωμεν σειράν μυστηρίων, χω-  
ρὶς νὰ διδῇ εἰς ἡμᾶς ἄλλον τινὰ λόγον εἰμὴ τὸ μέγα καὶ καταπληκτικὸν ῥητόν, — Ἐγὼ εἶμ' αἱ ὁ Θεός.

» Ἀναμφιβόλως διὰ νὰ παραδεχθῇ τις τὸ ῥητόν τοῦτο, ἐκ τοῦ ὁποίου πάντα τὰ ἄλλα πηγάζουσι, πρέπει νὰ ἔχῃ πίστιν. Ἀπαξ τῆς θεότητος τοῦ Χρι-  
στοῦ γενομένης παραδεκτικῆς, ἡ εὐαγγελικὴ διδασκα-  
λία παρουσιάζεται μετὰ τοσαύτης ἀκριβείας καὶ σα-  
φηνείας, ὥστε θαυμάζομεν τὴν ἀλληλουχίαν καὶ ἐνό-  
τητα αὐτῆς. Στρωζομένη δὲ ἐπὶ τῆς Ἱερᾶς Γραφῆς, ἐξηγεῖ σαφέστατα τὰς παραδόσεις τῆς ἀνθρωπότη-  
τος, καὶ σαφηνίζει αὐτάς.

» Ὁ χριστιανισμὸς ὑπερέχει πάσης φιλοσοφίας καὶ πάσης θρησκείας.

» Οἱ Χριστιανοὶ δὲν ἐξαπατῶνται περὶ τῆς φύσεως τῶν πραγμάτων, οὐδὲ δυνάμεθα νὰ ἀποδώσωμεν εἰς αὐτοὺς τὴν ἐπιτολαιότητα, τὴν ἀγυρτείαν τῶν ἰδεο-  
λόγων ἐκείνων, οἵτινες φαντάζονται ὅτι δύνανται νὰ λύσωσι τὸ μέγα αἰνίγμα τῶν θεολογικῶν ζητημάτων διὰ ματαίων καὶ κενοδόξων διατριβῶν. Ἄφρονες! τῶν ὁποίων ἡ μωρία ὁμοιάζει τὴν τοῦ νηπίου ἐκείνου, τοῦ θέλοντος νὰ δράξῃ τὸν οὐρανὸν ἐν τῇ παλάμῃ αὐτοῦ, ἢ τοῦ ζητοῦντος τὴν σελήνην ὡς παιγνίδιον τῆς νηπιακῆς περιεργείας του! Ὁ χριστιανισμὸς λέ-  
γει μεθ' ἀπλοκότητος. «Οὐδεὶς πώποτε εἶδε τὸν Θεόν, εἰμὴ μόνον ὁ Θεός. Ὁ Θεὸς ἐφανερώθη ἐν σαρκί· δὲ ἡ φανέρωσίς του εἶναι μυστήριον, τὸ ὁποῖον οὔτε λόγος, οὔτε διάνοιαν δύνανται νὰ κατανοήσῃ. Ἄλλ'

ἀφ' οὗ ὁ Θεὸς ἐλάλησε πρέπει νὰ πιστεύσωμεν εἰς αὐτόν »

» Τὸ Εὐαγγέλιον ἐμπεριέχει ἀρετάς, αἵτινες ἐπε-  
νεργοῦσι δραστηρίως ἐπὶ τῆς διανοίας τοῦ ἀνθρώπου καὶ θέλγουσι τὴν καρδίαν αὐτοῦ. Αἰσθάνεται τις με-  
λετῶν αὐτὸ ὅτι αἰσθάνεται ὁ Θεωρῶν μετ' ἐκστά-  
σεως τὸν οὐρανόν. Δὲν εἶναι ἀπλῶς βιβλίον, ἀλλ' ἀλήθεια ζῶσα, ἐνεργούσα μετὰ δυνάμεως, ἥτις κατα-  
βάλλει πᾶν πρόσκομμα ἐγειρόμενον κατὰ τῆς ἐξαπλώ-  
σεως αὐτοῦ. Ἰδοὺ ἐπὶ τῆς τραπέζης ταύτης τὸ ὅλως ἐξοχὸν τοῦτο βιβλίον, (ἐνταῦθα ὁ Αὐτοκράτωρ ἤγγισε τὴν Ἱερὰν Γραφὴν μετ' εὐλαβείας) δὲν παύομαι πώ-  
ποτε ἀναγινώσκων αὐτὸ πάντοτε μετὰ τοῦ αὐτοῦ ἐνδιαφέροντος.

» Ὁ Χριστὸς διδάσκει σαφῶς, δὲν διστάζει ποσῶς εἰς τὴν διδασκαλίαν του, καὶ ἡ μικροτέρα διαβεβαίω-  
σις αὐτοῦ ἐκφέρεται διὰ τοσαύτης ἀπλοκότητος, ὥ-  
στε συγκινεῖ καὶ τὸν ἀπαιδέυτον καὶ τὸν πεπαιδευ-  
μένον, ἀρκεῖ μόνον ἐπὶ μικρὸν νὰ ἐπιστήσῃ τὴν προσοχὴν αὐτῶν.

» Οὐδαμοῦ ἀλλαγῇ εὐρίσκεται τοιαύτη σειρὰ ὡ-  
ραίων ἰδεῶν καὶ ἠθικῶν ἀποφθεγμάτων, βαδίζόντων κατὰ γραμμὴν, ὡς αἱ στρατιαὶ τοῦ οὐρανοῦ, ἅτινα ἐμποιοῦσιν εἰς τὴν καρδίαν ἡμῶν τὸ αὐτὸ αἶσθημα, τὸ ὁποῖον αἰσθάνεται τις Θεωρῶν τὸ ἀπέραντον χάος τοῦ περιλάμποντος οὐρανοῦ εἰς ὡραίαν θερινὴν ἐσπέ-  
ραν, ἐνδεδυμένου μεθ' ὅλης τῆς δόξης τῶν ἀστρων.

» Ὅχι μόνον τὸ πνεῦμα ἡμῶν ἐπάσχολεται ἀνα-  
γινωσκόντων τὸ Εὐαγγέλιον, ἀλλὰ καὶ καταγοητεύε-  
ται· καὶ οὐδέποτε ἡ καρδία ἡμῶν τρέχει κίνδυνον ἀποπλανήσεως, ἐχόντων τὸ βιβλίον τοῦτο ἀνὰ χεῖρας· ἐξ αὐτοῦ διδασκόμεθα ὅτι ὁ ἴδιος Θεὸς γίνεται φί-  
λος, πατὴρ καὶ ἀληθὴς Θεὸς ἐκείνων, οἵτινες πιστεύου-  
σιν εἰς τὸν Χριστὸν καὶ ἀγαπῶσιν αὐτόν. Μήτηρ δὲν ἔχει περισσοτέραν φροντίδα ὑπὲρ τοῦ γαλακτοτροφου-  
μένου αὐτῆς νηπίου. Ἡ ψυχὴ ἀπαξ γευθεῖσα τῆς καλ-  
λονῆς τοῦ Εὐαγγελίου, δὲν ἀνῃκει πλέον εἰς ἑαυτήν.

Ὁ Θεὸς τὴν κατακυριεύει ὁλοτελῶς, αὐτὸς ὁδηγεῖ τοὺς στοχασμοὺς καὶ ὁλοῦνται τὰς δυνάμεις αὐτῆς.

»Ὅποια ἀπόδειξις τῆς θεότητος τοῦ Χριστοῦ! Ἡ τοιαύτη ἀπόλυτος κυριαρχία δὲν ἀποβλέπει εἰμὴ εἰς ἓνα καὶ μόνον σκοπὸν τὴν πνευματικὴν βελτίωσιν τοῦ ἀτόμου, τὴν καθαρότητα τῆς συνειδήσεως, τὴν ὁμοφροσύνην εἰς πᾶσαν ἀλήθειαν καὶ τὸν ἁγιασμόν τῆς ψυχῆς.

»Ἐν συντόμῳ, καὶ ἐκφέρω τοῦτο ὡς τελευταῖόν μου δυσχυσισμόν, ἤθελον εἶσθαι ἀδύνατον νὰ πιστεύσωμεν ὅτι ὑπάρχει ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς Θεός, ἐὰν ἡδύνατο ἀπλοῦς τις ἄνθρωπος νὰ καταγοήσῃ καὶ πραγματοποιήσῃ μετὰ τελείας ἐπιτυχίας τὸ γιγαντιαῖον σχέδιον τοῦ νὰ ἀρπάσῃ δηλαδὴ καὶ ἀποδώσῃ εἰς ἑαυτὸν τὴν ὑπεράττην λατρείαν τοῦ Θεοῦ, σφετεριζόμενος τὸ ὄνομα Αὐτοῦ. Ὁ Ἰησοῦς εἶναι ὁ μόνος ὅστις ἐτόλμησε τοῦτο, ἀνακηρύξας ἑαυτὸν μετὰ θάρρους Θεὸν διὰ τοῦ Ἐγὼ εἶμι ὁ Θεός. Ἡ ἱστορία δὲν ἀναφέρει οὐδὲν ἄλλο πρόσωπον ἀντιποιοῦμενον τοῦ τίτλου τῆς θεότητος κατὰ τὴν ἀπόλυτον αὐτοῦ σημασίαν.....»

#### Η ΣΟΥΛΤΑΝΑ ΤΗΣ ΓΡΕΝΑΔΗΣ

##### ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥΡΚΙΚΟΝ

[Συνέχεια καὶ τέλος].

Ἡ φυλακισμένη, πεισθεῖσα ἐκ τῶν τρυφερῶν παρκαλήσεων τῶν φίλων τῆς, συνήνεσε νὰ γράψῃ. Ἐπιστολὴ, πεμφθεῖσα μυστικῶς εἰς τὸν Σακὸν, ἀνήγγελλεν αὐτῷ ὅτι ἡ Σουλτάνα τῆς Γρενάδης εἶχεν ἐκλέξει αὐτὸν ἵνα τῷ ἐμπιστευθῇ τὴν ὑπεράσπισιν τοῦ δικαίου τῆς.

Ἡ ἀπαισία ἡμέρα ἔφθασε. Ἡ ἐν τῇ πόλει ταραχὴ εἶνε ἀπερίγραπτος. Ἡ κατηγορουμένη φέρεται ἐπὶ φορείου εἰς τὸν τόπον τῆς δίκης. Πανταχοῦ ἔνθα διέρχεται ἡ πένθιμος αὐτῆς συνοδία, ἀκουλουθοῦσιν αὐτὴν ἡ συμπάθεια, τὸ σέβας, τὰ δάκρυα τοῦ λαοῦ, ὅστις λατρεύει αὐτήν. Διέρχεται τὸ *Zacatin*, φθάνει εἰς τὴν πλατείαν *Biba Rambla*, ἐν ᾧ ἐγείρεται ἕν ἱκρίωμα κατὰμαυρον καὶ ἡ πυρὰ ἀναμένει τὸ θῦμα.

Ἐπὶ τῆς ἐδρας αὐτῶν ἐκάθισαν ἤδη οἱ δικασταὶ Μουσᾶς, Ἀζάρκης καὶ Ἀλμοράδης.

Ἀπειρον πλήθος περιστοιχίζει τὴν κονίστραν. Οἱ τέσσαρες κατήγοροι παρουσιάζονται ἐπὶ ὑπερηφάνων ἀνδalousίων ἵππων. Βῖνε ὠπλισμένοι ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν. Ἐπὶ τῶν ἀσπίδων αὐτῶν εἶνε ἐξωγραφισμένα δύο καθημαγμένα ξίφη, ἔχοντα τὰς ἐξῆς λέξεις: «Σύρομεν τὰ ξίφη ταῦτα ὑπὲρ τῆς ἀληθείας.»

Φεῦ! πόλλας τὸ ψεῦδος λαμβάνει τὴν ἀλήθειαν ὡς ἔμβλημα.

Τὸ θάρρος τῶν Ζήγγων, ἡ ὁμολογουμένη αὐτῶν ἀνδρία, τὸ θριαμβευτικὸν αὐτῶν ὕψος προξενοῦσιν ἀνησυχίαν εἰς τοὺς ὑπὲρ τὴν βασιλείσσης συμπαθοῦντας, τὰ δὲ βλέμματα αὐτῶν ζητοῦσι ματαίως τοὺς πολεμιστὰς, οἵτινες θὰ πολήσωσιν ν' ἀντιταχθῶσιν πρὸς τοιοῦτους πολεμιστὰς.

Οὐδεὶς φαίνεται. «Μετ' ὀλίγον θὰ ἔλθωσι», λέγει ἡ σουλτάνα· οὐδεὶς ὅμως φαίνεται.

Τὸ στάδιον εἶνε ἀνοικτὸν ἀπὸ τῆς ὀγδόης πρωϊνῆς ὥρας. Αἱ ὥραι διαδέχονται ἀλλήλας, οὐδεὶς ὅμως φαίνεται.

Ἡ ἡμέρα κλίνει πρὸς τὴν δύσιν τῆς. Ἡ ἀπαισία στιγμή προσεγγίζει. Τέσσαρες ἱππῶται μαῦροι ζητοῦσι παρὰ τῆς κατηγορουμένης τὴν τιμὴν νὰ τὴν ὑπερασπισθῶσιν. Αὕτη διστάζει, ἐλπίζουσα ὅτι οἱ χριστιανοὶ ἱππῶται θ' ἀπαντήσωσιν εἰς τὴν πρόσκeshν τῆς, ἀλλὰ συμβάν τι εἶνε ἴσως ἡ αἰτία τῆς βραδύτητος ταύτης, καὶ ἤρχισε νὰ στενοχωρῆται καὶ αὕτη, ὡς καὶ οἱ φίλοι αὐτῆς.

Ὑπόσχεται εἰς τοὺς ἱππῶτας, τοὺς προσελθόντας Μαύρους νὰ δεχθῇ αὐτοὺς, ἐὰν οἱ ἀναμενόμενοι δὲν φανῶσιν ἐντὸς δύο ὥρῶν.

Ἡ προθεσμία αὕτη ἐγγίζει εἰς τὸ τέλος, ὅτε αἰφνης μεγάλη κίνησις παρετηρήθη ἐν τῷ συνωθουμένῳ πλήθει.

Τέσσαρες Τοῦρκοι, ἐπὶ ἵππων ῥωμαλέων, ἔνοπλοι, ἐνδεδυμένοι λαμπρὰ ἐνδύματα, ζητοῦσι νὰ πλησιάζωσι τὴν βασίλισσαν τῆς Γρενάδης. Ὁ εἰς ἐξ αὐτῶν ὠραίος καὶ ὑπερήφανος, κάμνει νὰ λάμπῃ εἰς τὸν ἥλιον ὁ θυρεὸς του, ἐφ' οὗ παρίσταται λέων διασχίζων Μαῦρον καὶ φέρων τὸ ἐξῆς ἔμβλημα: «Κατατρώγῃ αὐτὸν διὰ τὸ πρᾶχθῆν παρ' αὐτοῦ κανόν.» Κάμνει ὑπόκλησιν πρὸ τῆς βασιλείσσης καὶ λέγει αὕτῃ· «Ἐρχόμενοι ἐκ Τουρκίας ἐπεδιβάσθημεν εἰς Μαλάγαν. Μαυρόντες ὅτι ἡ κυριαρχία τῶν ἐν Ἰσπανίᾳ Μουσουλμάνων ἠπειλεῖτο ὑπὸ καταστροφῆς, ἤλθομεν νὰ μετρήσωμεν τὰ ξίφη μας πρὸς τὰ τῶν Ἰδάλγων τῆς Καστιλλίας. Διερχόμενοι ἐπληρορρήθημεν ὅτι ἡ βασίλισσα τῆς Γρενάδης, γυνὴ εὐγενὴς καὶ ἀγνή, κατηγορεῖτο ἀτίμως, διὰ τοῦτο ἤλθομεν νὰ προσφέρωμεν αὐτῇ τὴν ἀνδρίαν μας πρὸς θρίαμβον τῆς ἀθωότητός τῆς.»

Αἱ λέξεις αὗται ἐγένοντο δεκταὶ μετὰ συμπαθοῦς συγκινήσεως ὑπὸ τοῦ πλήθους, ἐπευφημήσαντος τὴν εὐγενὴ ταύτην ἐπιχείρησιν. Ἐνῷ ὁ ἄγνωστος πολεμιστῆς ἐπικαλεῖται τὴν συναίνεσιν τῆς βασιλείσσης, ἀφίνει ἐπίτηδες ὥστε νὰ φανῇ ἡ σταλεῖσα ἐπιστολὴ εἰς τὸν ἄρχοντα τῆς Καρθαγένης. Οἱ ἱππῶται οὗτοι, οἵτινες ἦσαν πράγματι χριστιανοὶ καὶ οὐχὶ Τοῦρκοι, ἦσαν ὁ Δὸν Ζουάν Σακὼν, ὁ δούξ Δ' Ἀρκός, ὁ Δὸν Ἀλόντζο Δ' Ἀγουϊλάρ καὶ ὁ Δὸν Διέγος Φερνανδὲς δὲ Κορδόδας.

Εἰς τοὺς ὑπερασπιστὰς τῆς κατηγορουμένης ἐπετράπη νὰ εἰσέλθωσιν ἐν τῇ κονίστρᾳ.

Προχωροῦσιν ὑπερηφάνως πρὸς τοὺς Ζήγγους καὶ λέγουσιν αὐτοῖς:

«Διατί προσεβάλετε τὴν τιμὴν τῆς βασιλείσσης ὑμῶν;

«Ἰνα ὑπερασπισθῶμεν τὴν τιμὴν τοῦ βασιλέως ἡμῶν καὶ ἐκ σεβασμοῦ πρὸς τὴν ἀλήθειαν.»

«Ἐψεύσθητε ὡς ἀχρεῖοι· σὰς προσκαλοῦμεν εἰς τὸν ἀγῶνα, προδόται, ἄτιμοι, αἰσχροὶ συκοφάνται, καὶ